

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ สำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ สำนักสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ โทร. ๑๑๙๔๒

ที่ สม ๐๐๐๓/ว.๖๒๗

วันที่ ๙ เมษายน ๒๕๖๓

เรื่อง คำแปล COVID - 19 Guidance หรือแนวปฏิบัติในสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคโควิด 19

- กราบเรียน ☐ ประธานกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ
- เรียน ☐ กรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ (นางฉัตรสุดา จันทร์तीय)
- ☐ กรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ (นางประกายรัตน์ ตันธีรวงศ์)
- ☐ กรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ (นายสมณ พรหมรส)
- ☐ กรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ (นางสาวอารีวรรณ จตุทอง)
- ☐ กรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ (นางภิรมย์ ศรีประเสริฐ)
- ☐ กรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ (นายสุวัฒน์ เทพอารักษ์)
- ☐ ผู้อำนวยการประจำ กสม. (นายไสว จันทะศรี)
- ☐ ผู้อำนวยการประจำ กสม. (นายสรรพลสิทธิ์ คุมพ์ประพันธ์)
- ☐ ผู้อำนวยการประจำ กสม. (นายพริษฐ์ เอี่ยมพงษ์ไพบูลย์)
- ☐ ผู้อำนวยการประจำ กสม. (นางสาวสุธาดา เมฆรุ่งเรืองกุล)
- ☐ เลขาธิการคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ
- ☐ รองเลขาธิการ กสม. (นางสาวรตญา กอบศิริกาญจน์)
- ☐ รองเลขาธิการ กสม. (นางสาวอัจฉรา ฉายากุล)
- ☐ ที่ปรึกษาสำนักงาน กสม. (นางพรรษา บุญรัตน์)
- ☐ ที่ปรึกษาสำนักงาน กสม. (นายอัญญะรัตน์ เอ่งฉ้วน)
- ☐ ผู้ช่วยเลขาธิการ กสม. (นายคมสรณ์ เมธิกุล)
- ☐ ผู้อำนวยการสำนักบริหารกลาง
- ☐ ผู้อำนวยการสำนักกิจการ กสม.
- ☐ ผู้อำนวยการสำนักคุ้มครองสิทธิมนุษยชน
- ☐ ผู้อำนวยการสำนักส่งเสริมการเคารพสิทธิมนุษยชน
- ☐ ผู้อำนวยการสำนักเฝ้าระวัง
- ☐ ผู้อำนวยการสำนักมาตรฐาน
- ☐ ผู้อำนวยการสำนักสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ
- ☐ ผู้อำนวยการสำนักกฎหมาย
- ☐ ผู้อำนวยการสำนักดิจิทัลสิทธิมนุษยชน
- ☐ ผู้อำนวยการหน่วยตรวจสอบภายใน

ด้วยสำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ โดยสำนักสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ ได้ดำเนินการจัดทำคำแปล COVID - 19 Guidance หรือแนวปฏิบัติในสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคโควิด 19 ซึ่งเผยแพร่ในเว็บไซต์ของสำนักงานข้าหลวงใหญ่เพื่อสิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติ (Office of the United Nations High Commissioner for Human Rights - OHCHR) มาเพื่อใช้ประโยชน์

จึงกราบเรียน/เรียน มาเพื่อ

☐ โปรดทราบ

☐ โปรดทราบ และแจ้งเจ้าหน้าที่ในสังกัดทราบต่อไป

QR Code คำแปล COVID - 19 Guidance

(นายบุญเกื้อ สมนึก)

เลขาธิการคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

เรียน.....

☐ เพื่อทราบ ☐ ดำเนินการ

☒ อื่นๆ แจ้งเวียน

(นายนรอรจน์ สุนทรพุก)

ผู้อำนวยการสำนักส่งเสริมการเคารพสิทธิมนุษยชน

ท.ต. ๒๕. ๒. ๒๕๖๓

สำนักส่งเสริมการเคารพสิทธิมนุษยชน

เลขรับ ๕๒๕

วันที่ ๙ เม.ย. ๒๕๖๓

เวลา ๘.๔๙

แนวปฏิบัติในสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคโควิด19 (COVID-19 Guidance)¹

โรคโควิด19 เป็นบททดสอบหนึ่งของสังคม ของรัฐบาล ของชุมชน และของปัจเจกบุคคล เป็นช่วงเวลาเพื่อความสมัคสมานสามัคคีและความร่วมมือในการต่อสู้กับเชื้อไวรัสนี้ และเพื่อบรรเทาผลกระทบที่เกิดขึ้นโดยไม่ตั้งใจของมาตรการที่ได้รับการออกแบบที่จะยับยั้งการแพร่กระจายของ โรคโควิด19 การเคารพสิทธิมนุษยชนในทุกมิติ รวมถึงสิทธิทางเศรษฐกิจและสังคม สิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง จะเป็นพื้นฐานสำคัญที่จะนำไปสู่ความสำเร็จในการดำเนินการด้านสาธารณสุข

การเข้าถึงบริการสุขภาพ

- กลยุทธ์ด้านสุขภาพต้องไม่เน้นแต่เฉพาะมิติทางการแพทย์ของการแพร่ระบาดเท่านั้น แต่ควรครอบคลุมถึงมิติสิทธิมนุษยชนและผลกระทบเฉพาะด้านเพศสภาพของมาตรการต่างๆที่เป็นส่วนหนึ่งของการดำเนินการด้านสาธารณสุข
- ทุกคนควรได้รับการรักษาโดยไม่มีการเลือกปฏิบัติ ซึ่งหมายความว่า การรับรองว่า จะไม่มีใครถูกปฏิเสธการรักษาเพราะไม่มีเงินจ่าย หรือเพราะมลทิน (stigma) บางอย่างที่ทำให้ไม่ได้รับการรักษา

มาตรการฉุกเฉิน

- รัฐบาลจะต้องทำการตัดสินใจที่ยากลำบากในการตอบสนองต่อสถานการณ์แพร่ระบาดของโรคโควิด19 กฎหมายระหว่างประเทศอนุญาตให้ใช้มาตรการฉุกเฉินเพื่อรับมือกับภัยคุกคามที่สำคัญ แต่มาตรการดังกล่าวควรมีความเหมาะสมกับความเสี่ยงที่มีการประเมินแล้ว มีความจำเป็นและนำไปใช้ในลักษณะที่ไม่เลือกปฏิบัติ ซึ่งหมายถึงมีจุดมุ่งหมายและมีขอบเขตระยะเวลาที่ชัดเจน และใช้วิธีการที่ส่งผลกระทบน้อยที่สุดเพื่อปกป้องสุขภาพของประชาชน
- ในส่วนที่เกี่ยวกับโรคโควิด19 นั้น สถานการณ์ฉุกเฉินจะต้องถูกนำมาใช้เพื่อเป้าหมายด้านสุขภาพที่ถูกต้องตามกฎหมาย ซึ่งไม่ควรถูกใช้เป็นพื้นฐานในการเปลี่ยนแปลงคำพิพากษาหรือปิดปากการทำงานของนักปกป้องสิทธิมนุษยชนหรือนักข่าว สิทธิบางประการเป็นสิทธิเด็ดขาดของพลเรือน รวมถึงหลักการห้ามผลักดันกลับ (non-refoulement) การห้ามขับไล่ (collective expulsion) การห้ามทรมานและการปฏิบัติอย่างโหดร้าย การใช้สถานกักกันโดยพลการและอื่น ๆ
- รัฐบาลควรแจ้งให้ประชาชนที่ได้รับผลกระทบทราบถึงว่าสถานการณ์ฉุกเฉินคืออะไร บังคับใช้ในเรื่องใด และระยะเวลาที่จะมีผลบังคับใช้
- เมื่อวิกฤตผ่านพ้นไปแล้ว เป็นเรื่องสำคัญที่รัฐบาลจะต้องให้ประชาชนกลับไปใช้ชีวิตได้ตามปกติ และต้องไม่ใช่สถานการณ์ฉุกเฉินในการควบคุมการใช้ชีวิตประจำวันโดยไม่มีกำหนดระยะเวลา

¹ COVID-19 Guidance จัดทำโดยสำนักงานข้าหลวงใหญ่เพื่อสิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติ
<https://www.ohchr.org/EN/NewsEvents/Pages/COVID19Guidance.aspx>

โดยตระหนักว่าการดำเนินการของรัฐจะต้องตรงกับความต้องการ และตอบสนองต่อวิกฤติตามช่วงเวลาในระยะต่าง ๆ ที่เหมาะสม

ไม่ทิ้งใครไว้ข้างหลัง

- ในทุกสังคมจะประกอบไปด้วยกลุ่มคนชายขอบ โดยกลุ่มคนเหล่านี้มักจะประสบปัญหาในการเข้าถึงข้อมูลข่าวสารและบริการสาธารณะด้วยเหตุผลหลายประการ ซึ่งเป็นการสะท้อนให้เห็นการเลือกปฏิบัติและการแบ่งแยกทางการเมืองในสังคม ข้อมูลในเรื่องโรคโควิด19 และมาตรการต่าง ๆ จำเป็นจะต้องให้ความสำคัญเป็นพิเศษกับกลุ่มคนที่อาจถูกละเลย เช่น กลุ่มชาติพันธุ์หรือกลุ่มคนที่นับถือศาสนาที่เป็นชนกลุ่มน้อย กลุ่มชนพื้นเมือง ผู้โยกย้ายถิ่นและผู้ลี้ภัย ผู้สูงอายุ คนพิการ และบุคคลหลากหลายทางเพศ
- สถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติและภาคประชาสังคมสามารถให้ความช่วยเหลือโดยการให้ความสำคัญแก่กลุ่มบุคคลที่อาจถูกละเลยหรือกีดกัน ด้วยการสนับสนุนให้มีการไหลเวียนของข้อมูลข่าวสารแก่ชุมชนที่กลุ่มบุคคลเหล่านี้อาศัยอยู่ รวมถึงให้ข้อเสนอแนะแก่ภาครัฐในเรื่องของผลกระทบจากมาตรการต่อกลุ่มบุคคลเหล่านี้

ที่อยู่อาศัย

- เนื่องจากประชาชนถูกร้องขอให้ต้องอยู่บ้าน จึงจำเป็นว่ารัฐบาลต้องมีมาตรการเร่งด่วนเพื่อช่วยเหลือคนที่ไม่มีที่อยู่อาศัยที่ดีพอ มาตรการเพื่อยับยั้งโรคโควิด19 ที่ให้อยู่ที่บ้านและการเว้นระยะห่างทางสังคม (social distancing) ควรคำนึงถึงความลำบากอย่างยิ่งสำหรับคนบางคน ตัวอย่างเช่น คนที่อาศัยอยู่ในสภาพที่แออัด และผู้ที่ไม่สามารถเข้าถึงน้ำและการสุขาภิบาลที่ดี
- แนวปฏิบัติที่ดีสำหรับการจัดการกับคนที่อาศัยอยู่ในที่อยู่อาศัยที่ไม่ดีพอและคนไร้บ้าน ซึ่งรวมไปถึงการจัดหาที่พักฉุกเฉิน (รวมทั้งการใช้ที่พักอาศัยที่ยังว่างอยู่และที่ถูกทิ้งร้าง การให้เช่าในระยะสั้น) พร้อมบริการดูแล สำหรับผู้ที่ได้รับผลกระทบจากไวรัสและต้องแยกตัว
- เจ้าหน้าที่ควรใช้ความระมัดระวังเป็นพิเศษเพื่อป้องกันไม่ให้คนไร้บ้านมีจำนวนเพิ่มขึ้น ตัวอย่างเช่น ผู้คนที่ต้องเผชิญกับการถูกให้ออกจากที่อยู่อาศัยเพราะสูญเสียรายได้ ทำให้ไม่สามารถจ่ายค่าจ้างและค่าเช่าได้ แนวปฏิบัติที่ดี เช่น การเลื่อนการชำระหนี้แทนการขับไล่ การชะลอการชำระเงินจำนอง ควรจะได้รับการดำเนินการเพิ่มขึ้นในวงกว้าง
- ถ้ามีการบังคับใช้มาตรการกักกันไม่ว่าเมื่อใดและที่ใด จะต้องไม่มีใครถูกลงโทษเนื่องจากการเป็นบุคคลไร้บ้านหรืออยู่อาศัยในที่อยู่อาศัยที่ไม่ดีพอ

คนพิการ

- มาตรการการป้องกันควบคุมโรค เช่น การเว้นระยะห่างทางสังคม (social distancing) และการกักตัวเอง (self-isolated) ต้องคำนึงถึงความจำเป็นของบุคคลนั้นที่ต้องพึ่งพาการช่วยเหลือของผู้อื่นในการรับประทานอาหาร การแต่งกาย และการอาบน้ำ

- คนจำนวนมาก รวมไปถึงคนพิการ ต้องพึ่งพาการบริการจากบ้านและชุมชน บริการเหล่านี้ควรสนับสนุนให้มีความเสี่ยงน้อยที่สุด และรัฐควรวางมาตรการเพิ่มเติมเพื่อรับประกันความต่อเนื่องของการสนับสนุนคนพิการตลอดช่วงวิกฤติ หากมีข้อกำหนดที่จำกัดการเคลื่อนไหวที่เป็นอุปสรรคต่อครอบครัวและเครือข่ายการสนับสนุนทางสังคมที่มีอยู่ คนพิการจะต้องได้รับบริการอื่นทดแทน
- การเข้าถึงความช่วยเหลือทางการเงินเพิ่มเติมจะเป็นสิ่งสำคัญสำหรับคนพิการและครอบครัวที่อาจตกอยู่ในสถานะยากลำบาก เพราะหลายคนอาจมีชีวิตขึ้นอยู่กับบริการที่ถูกระงับไป และอาจไม่มีทรัพยากรในการจัดเก็บอาหารและยา หรือจ่ายค่าบริการสำหรับการส่งของถึงที่บ้าน

บุคคลที่อยู่ในสถานที่คุมขังและสถาบันต่างๆ

- บุคคลที่สูญเสียอิสรภาพทั้งในเรือนจำ การคุมขังก่อนการพิจารณาคดี การกักตัวของสำนักงานตรวจคนเข้าเมือง สถาบันต่างๆ และสถานที่ควบคุมประเภทต่าง ๆ มีความเสี่ยงเพิ่มสูงขึ้นในการติดโรค ในกรณีมีการแพร่ระบาด การติดเชื้อ และการเว้นระยะห่างทางสังคม (Social distancing) ยากที่จะกระทำได้ สถานการณ์ดังกล่าวควรได้รับการแก้ไขปัญหาเป็นการเฉพาะในการวางแผนและการตอบสนองต่อวิกฤติ
- รัฐควรมีมาตรการพิเศษในการเข้าถึงข้อมูลข่าวสาร การดูแลสุขภาพเชิงป้องกันและอื่น ๆ สำหรับบุคคลทุกคนที่สูญเสียอิสรภาพ และแสวงหาทางเลือกในการปล่อยตัวและทางเลือกแทนการคุมขัง (Alternatives to detention) เพื่อลดความเสี่ยงของอันตรายภายในสถานที่คุมขัง
- สถานการณ์ของคนพิการที่อาศัยในสถาบันต่างๆ น่ากังวลอย่างยิ่ง การจำกัดการติดต่อกับครอบครัว อาจถือเป็นส่วนหนึ่งของมาตรการทางสุขภาพฉุกเฉิน (Emergency health measures) ที่อาจส่งผลให้คนพิการถูกทอดทิ้งและถูกละเมิด

ข้อมูลและการมีส่วนร่วม

- ข้อมูลที่เกี่ยวข้องและแนวทางการตอบสนองต่อการระบาดใหญ่ของโรคโควิด19 ควรเข้าถึงทุกคนได้ โดยไม่มีข้อยกเว้น การดำเนินการเช่นนั้นจำเป็นต้องจัดทำข้อมูลให้อยู่ในรูปแบบและภาษาที่เข้าใจได้ง่าย ตลอดจนการปรับข้อมูลให้เหมาะกับผู้ที่มีความต้องการเฉพาะ รวมถึงผู้พิการทางสายตาและทางการได้ยิน และสามารถเข้าถึงผู้ที่มีความสามารถในการอ่านอย่างจำกัดหรือไม่สามารถอ่านได้เลย
- การเข้าถึงอินเทอร์เน็ตเป็นสิ่งจำเป็นที่จะรับรองได้ว่าข้อมูลสามารถเข้าถึงผู้ที่ได้รับผลกระทบจากไวรัสรัฐบาลควรยุติการปิดกั้นอินเทอร์เน็ตใด ๆ ควรตรวจสอบให้บริการอินเทอร์เน็ตสามารถเข้าถึงได้อย่างกว้างขวางที่สุด และควรเข้าดำเนินการเพื่อลดความเหลื่อมล้ำทางดิจิทัล (digital divides) รวมถึงช่องว่างระหว่างเพศสภาพ
- ประชาชนมีสิทธิที่จะมีส่วนร่วมในการตัดสินใจที่อาจส่งผลต่อชีวิตของพวกเขา การเปิดกว้าง ความโปร่งใส และการสร้างความมีส่วนร่วมกับผู้ที่ได้รับผลกระทบในการตัดสินใจเป็นกุญแจสำคัญในการสร้างความมั่นใจว่าประชาชนมีส่วนร่วมในมาตรการต่าง ๆ ที่ออกแบบมาเพื่อคุ้มครองสุขภาพของตนเองและของประชากรในวงกว้าง

- ผู้เชี่ยวชาญทางการแพทย์และผู้เชี่ยวชาญที่เกี่ยวข้อง รวมถึงนักวิทยาศาสตร์จะต้องมีอิสระในการพูด และสามารถแบ่งปันข้อมูลที่ถูกต้องและสำคัญระหว่างกันและต่อสาธารณะ ควรมีความพยายามร่วมกันในระดับระหว่างประเทศและระดับประเทศเพื่อต่อต้านข้อมูลเท็จหรือข้อมูลที่สร้างความเข้าใจผิดซึ่งเป็นสาเหตุให้เกิดความกลัวและอคติ
- การรวมเอาทัศนคติ เสี่ยงสะท้อน และความรู้ของสตรีในการเตรียมความพร้อมและตอบสนองต่อการระบาดมีความจำเป็นอย่างยิ่ง รวมถึงการเป็นตัวแทนและการเป็นผู้นำในเรื่องโรคโควิด-19 ทั้งในระดับประเทศ ระดับภูมิภาค และระดับโลก

การติดตาม ความเกลียดกลัวชาวต่างชาติ การเหยียดเชื้อชาติ

- การระบาดของโรคโควิด-19 กำลังก่อให้เกิดคลื่นของการตีตรา การเลือกปฏิบัติ และการเหยียดเชื้อชาติ รวมถึงการเกลียดกลัวชาวต่างชาติและชาติพันธุ์บางกลุ่ม ดังนั้น พวกเราจำเป็นต้องทำงานร่วมกันเพื่อต่อต้านคลื่นดังกล่าว โดยร่วมกันผลักดันให้กล่าวถึงโรคระบาดนี้ในฐานะของโรคโควิด-19 แทนการกล่าวถึงโรคระบาดนี้โดยการอ้างอิงทางภูมิศาสตร์ที่เป็นที่มาของการเกิดโรคระบาดดังกล่าว
- ผู้นำทางการเมืองและบุคคลที่มีอิทธิพลของรัฐ ควรกล่าวอย่างแข็งขันในเรื่องการต่อต้านการตีตราและการเหยียดเชื้อชาติในช่วงวิกฤติการระบาดของโรคโควิด-19 ที่เกิดขึ้น และจะต้องหลีกเลี่ยงทุกวิถีทางที่จะไม่ทำให้เกิดการบานปลาย นอกจากนี้ รัฐควรเร่งดำเนินการใช้ถ้อยคำโน้มน้าวใจประชาชนโดยเร็วเพื่อมิให้ประชาชนเกิดความหวาดกลัวต่อการระบาดของโรคโควิด-19 รวมถึงรัฐควรสร้างความมั่นใจว่าการรับมือของรัฐที่มีต่อการระบาดของโรคโควิด-19 จะไม่ทำให้ประชากรบางกลุ่มมีความเสี่ยงต่อความรุนแรงและการเลือกปฏิบัติมากขึ้น
- การเผยแพร่ข้อมูลที่มีความถูกต้อง ชัดเจน และมีการอ้างอิงหลักฐาน รวมถึงการรณรงค์เพื่อสร้างความตระหนักรู้ในเรื่องโรคโควิด-19 ถือเป็นเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพในการต่อต้านการเลือกปฏิบัติและการเกลียดกลัวชาวต่างชาติ นอกจากนี้ รัฐจำเป็นต้องมีความพยายามเพิ่มเติมในการติดตามเหตุการณ์ของการเลือกปฏิบัติและการเกลียดกลัวชาวต่างชาติ และรัฐควรตอบสนองต่อเหตุการณ์ใด ๆ ที่เกิดขึ้นโดยเร็วและเผยแพร่ให้ทราบอย่างทั่วถึง

ผู้อพยพและผู้ลี้ภัย

- ผู้โยกย้ายถิ่นและผู้ลี้ภัยเผชิญกับความเสี่ยงเป็นการเฉพาะ เนื่องจากพวกเขาอาจถูกกักกันในค่ายและนิคม (Settlements) หรืออาศัยอยู่ในเขตเมืองที่แออัด สุขอนามัยไม่ดี และการบริการทางสุขภาพที่เกินขีดความสามารถหรือไม่สามารถเข้าถึงได้
- ผู้โยกย้ายถิ่นมักเผชิญกับอุปสรรคต่างๆ ในการเข้าถึงการบริการด้านสุขภาพทั้งภาษาและอุปสรรคทางวัฒนธรรม ราคา การขาดการเข้าถึงข้อมูลข่าวสาร การเลือกปฏิบัติ และความเกลียดกลัวต่างชาติ ผู้อพยพในสถานการณ์ไม่ปกติไม่สามารถหรือไม่ประสงค์ที่จะเข้าถึงบริการสุขภาพหรือให้ข้อมูลเกี่ยวกับสุขภาพของพวกเขาเนื่องจากกลัวหรือเสี่ยงต่อการถูกคุมขัง เนรเทศ หรือลงโทษ อันเป็นผลจากสถานะการเข้าเมืองของพวกเขา

- รัฐควรดำเนินการเพื่อให้การป้องกันและตอบสนองระดับชาติต่อโรคโควิด19 ครอบคลุมถึงผู้โยกย้ายถิ่นและผู้ลี้ภัย ทั้งควรครอบคลุมถึงการประกันการเข้าถึงข้อมูลข่าวสารอย่างเท่าเทียม การตรวจทดสอบและบริการสุขภาพสำหรับผู้โยกย้ายถิ่นและผู้ลี้ภัยทุกคน โดยไม่คำนึงถึงสถานะและปกป้อง (Firewalls) เรื่องการบังคับใช้กฎหมายเกี่ยวกับการเข้าเมือง (Immigration enforcement activities) ออกจากความสามารถในการเข้าถึงบริการสุขภาพและบริการขั้นพื้นฐานอื่นๆ ของผู้โยกย้ายถิ่นและผู้ลี้ภัย
- การสนับสนุนระหว่างประเทศมีความจำเป็นเร่งด่วนในการช่วยประเทศผู้รับ (Host countries) ยกระดับบริการต่างๆ ทั้งสำหรับผู้อพยพและชุมชนท้องถิ่น และช่วยในการนำผู้อพยพบรรจู่ไว้ในกระบวนการเฝ้าระวัง ป้องกัน และตอบสนองระดับชาติ ทั้งนี้ ความล้มเหลวในการดำเนินการดังกล่าวจะก่อให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพของทุกคน และเสี่ยงต่อการเพิ่มขึ้นของความเกลียดชัง และการตีตรา โดยควรกำหนดขั้นตอนเพื่อต่อสู้กับความเกลียดชังผู้อพยพและความเกลียดกลัวต่างชาติ
- สิ่งที่สำคัญคือความเข้มงวดในการควบคุมชายแดน ข้อจำกัด (Restriction) หรือข้อจำกัด (Limitation) การเดินทาง เกี่ยวข้องกับเสรีภาพในการเคลื่อนย้าย จะต้องไม่ขัดขวางผู้อาจหนีภัยจากการสู้รบ หรือการประท้วงประท้วง ที่จะเข้าถึงความปลอดภัยและการคุ้มครอง

ผลกระทบทางสังคมและเศรษฐกิจ

- สิทธิในการศึกษาจะต้องได้รับการคุ้มครองแม้ในกรณีที่โรงเรียนต้องปิด ตัวอย่างเช่น หากเป็นไปได้ควรมีการเรียนผ่านทางออนไลน์ เด็กหญิงอาจได้รับผลกระทบในสัดส่วนที่มากกว่า เนื่องจากหลายคนต้องเผชิญกับอุปสรรคที่สำคัญในการไปโรงเรียนอยู่แล้ว และตอนนี้อาจได้รับการคาดหวังให้ทำงานดูแลที่บ้านเพิ่มขึ้น เด็กหญิงและเด็กชายอาจสูญเสียการเข้าถึงอาหารที่มีคุณค่าทางโภชนาการและบริการอื่น ๆ ที่โรงเรียนมักจัดให้
- แนวปฏิบัติที่ดีของรัฐบาล ภาครัฐและเอกชน องค์การระหว่างประเทศและระดับชาติเพื่อบรรเทาผลกระทบทางเศรษฐกิจและสังคมเชิงลบของวิกฤตนี้ ควรได้รับการแลกเปลี่ยน
- สุขภาพและความปลอดภัยในการทำงานของผู้ที่ทำงานในช่วงวิกฤตนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ทำงานด้านสุขภาพ ควรได้รับการประเมินและแก้ไข ต้องไม่มีใครรู้สึกว่าถูกบังคับให้ทำงานในสถานะที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพโดยไม่จำเป็น เพียงเพราะกลัวว่าจะต้องตกงานหรือถูกให้ออก
- มาตรการบรรเทาทางเศรษฐกิจที่ทันที่ เช่น การรับรองการจ่ายค่าจ้างเมื่อลาป่วย การขยายผลประโยชน์การว่างงานเพิ่มขึ้น และการรับรองรายได้ขั้นพื้นฐาน สามารถช่วยป้องกันผลกระทบที่รุนแรงจากวิกฤตได้

ความเป็นส่วนตัว

- การติดตามด้านสุขภาพ รวมถึงเครื่องมือต่างๆ ที่ติดตามและเฝ้าระวังพฤติกรรมและความเคลื่อนไหวของปัจเจกบุคคล การติดตามผลดังกล่าวควรเกี่ยวข้องและถูกใช้เพื่อจุดประสงค์ทางด้านสาธารณสุขเท่านั้น และควรที่จำกัดทั้งช่วงเวลาและขอบเขตที่จำเป็นในแต่ละสถานการณ์

เพศสภาพ

- จำเป็นที่จะต้องมีการมาตรการเป้าหมายที่จะแก้ไขปัญหาผลกระทบที่ไม่ได้สัดส่วนของวิกฤตที่มีต่อสตรี และเด็กหญิงซึ่งมีแนวโน้มที่จะเผชิญบทบาทภาระให้การดูแลในครอบครัว อันจะทำให้สตรีและเด็กหญิงตกอยู่ภายใต้ความเครียดที่เพิ่มขึ้นและเพิ่มความเสี่ยงในการติดเชื้อ
- ในหลายประเทศ สตรีอาจจะเผชิญความเสี่ยงที่ไม่ได้สัดส่วนในภาคแรงงานเช่นกัน อาทิ สตรีในแรงงานนอกระบบ (เช่น แรงงานตามบ้าน ผู้ดูแลเด็กเล็ก แรงงานเกษตรกรรมหรือสนับสนุนธุรกิจครอบครัว อาจจะเป็นกลุ่มแรก ๆ ที่ตกงาน หรือได้รับผลกระทบหนักจากวิกฤตินี้ เช่น การไม่มีการประกันทางสังคม การประกันสุขภาพ หรือค่าจ้างระหว่างการลา สตรีหลายคนต้องพึ่งพิงในการเข้าถึงและความสามารถในการจ่ายค่าบริการศูนย์ดูแลเด็กเล็ก ซึ่งขณะนี้ได้ลดหรือจำกัดในการเข้าถึง การจ้างงานและมีรายได้
- สตรีสูงวัยมักดำรงชีพอย่างยากจน หรือมีบำนาญน้อยหรือไม่มีบำนาญเลย ซึ่งอาจจะยังทำให้การดำรงชีพได้รับผลกระทบจากโรคโควิด19 หนักยิ่งขึ้น ซึ่งจำกัดการเข้าถึงสินค้า อาหาร น้ำ ขาวสาร และบริการสุขภาพ
- มาตรการควบคุมทางด้านสาธารณสุข รวมถึงการกักตัว กำลังเพิ่มความรุนแรงด้วยเหตุแห่งเพศสภาพ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การใช้ความรุนแรงในคู่รักและความรุนแรงในครอบครัว การบริการช่วยเหลือและบ้านพักฉุกเฉินที่ปลอดภัยสำหรับเหยื่อความรุนแรงด้วยเหตุแห่งเพศจึงจำเป็นต้องมีต่อเนื่องโดยถือเป็นเรื่องสำคัญ รวมถึงการส่งต่อที่มีประสิทธิภาพ และต้องจัดให้มีการเข้าถึงความปลอดภัยสำหรับเหยื่อ ขาวสารเรื่องสายด่วนและบริการออนไลน์ต้องรวมอยู่ในขาวสารเรื่องโรคโควิด19 ด้วย
- บริการสาธารณสุขทางด้านอนามัยเจริญพันธุ์และสุขอนามัยทางเพศควรจะได้รับสิทธิในฐานะมีความสำคัญของการรักษาชีวิตและเป็นส่วนหนึ่งในการตอบสนองต่อสถานการณ์ รวมทั้งการเข้าถึงการคุมกำเนิด การดูแลแม่และเด็กแรกคลอด การรักษาผู้ติดเชื้อทางเพศสัมพันธ์ การดูแลการยุติการตั้งครรภ์ที่ปลอดภัย และเส้นทางการส่งต่อการรักษาที่มีประสิทธิภาพ ความพยายามต่าง ๆ ควรจะดำเนินการโดยไม่โยกย้ายทรัพยากรของบริการสาธารณสุขทางด้านอนามัยเจริญพันธุ์และสุขอนามัยทางเพศที่จำเป็น ซึ่งจะกระทบต่อสิทธิและชีวิตของสตรีและเด็กหญิงโดยเฉพาะ

น้ำและสุขาภิบาล

- การล้างมือด้วยสบู่และน้ำสะอาดเป็นวิธีการเบื้องต้นในการป้องกันโรคโควิด19 แต่ผู้คนกว่า 2.2 พันล้านคนไม่สามารถเข้าถึงบริการน้ำสะอาดได้ การตอบสนองความต้องการของประชากรกลุ่มเปราะบาง รวมถึงผู้ที่มีการเข้าถึงน้ำอย่างไม่เพียงพอ เป็นสิ่งจำเป็นที่จะประกันความสำเร็จในการต่อสู้กับโรคโควิด19 ทั่วโลก
- มาตรการเร่งด่วนที่สามารถช่วยได้รวมถึงการห้ามไม่ให้มีการตักน้ำกับผู้ที่ไม่สามารถจ่ายค่าน้ำได้ การให้ใช้น้ำโดยไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายในช่วงเวลาที่เกิดวิกฤตแก่ผู้ยากไร้และผู้ที่ได้รับผลกระทบทางเศรษฐกิจ

WHAT ARE HUMAN RIGHTS?

DONATE

HOME

ABOUT US

ISSUES

HUMAN RIGHTS
BY COUNTRYWHERE WE
WORKHUMAN RIGHTS
BODIESNEWS AND
EVENTSPUBLICATIONS AND
RESOURCES

COVID-19 Guidance

COVID-19 Guidance

COVID-19 is a test of societies, of governments, of communities and of individuals. It is a time for solidarity and cooperation to tackle the virus, and to mitigate the effects, often unintended, of measures designed to halt the spread of COVID 19. Respect for human rights across the spectrum, including economic and social rights, and civil and political rights, will be fundamental to the success of the public health response.

Access to health care

Emergency measures

Leaving no one behind

Housing

People with disabilities

People in detention and institutions

Information and Participation

Stigmatisation, xenophobia, racism

Migrants and Refugees

Social and Economic Impacts

Privacy

Gender

Water and sanitation

COVID-19 and human rights

Overview

COVID-19 Guidance:
Web | Word**Related UN links**

+ WHO - COVID-19

+ UN COVID-19 portal

CONTACT US

OHCHR
Frequently asked questions
OHCHR in the Media
OHCHR Memoranda
OHCHR Reports
OHCHR Publications

Site Map
© OHCHR 1998-2020

COVID-19 Guidance

COVID-19 is a test of societies, of governments, of communities and of individuals. It is a time for solidarity and cooperation to tackle the virus, and to mitigate the effects, often unintended, of measures designed to halt the spread of COVID-19. Respect for human rights across the spectrum, including economic and social rights, and civil and political rights, will be fundamental to the success of the public health response.

Access to health care

- Health strategies should address not only the medical dimensions of the epidemic but also the human rights and gender-specific consequences of measures taken as part of the health response.
- Treatment should be available to everyone without discrimination. This means ensuring that no one is denied treatment because they lack the means to pay for it, or because stigma prevents from getting treatment.

Emergency measures

- Governments have to take difficult decisions in response to COVID-19. International law allows emergency measures in response to significant threats – but measures should be proportionate to the evaluated risk, necessary and applied in a non-discriminatory way. This means having a specific focus and duration, and taking the least intrusive approach possible to protect public health.
- With regard to COVID-19, emergency powers must be used for legitimate public health goals, not used as basis to quash dissent or silence the work of human rights defenders or journalists. Some rights are non-derogable, including the principle of non-refoulement, the prohibition of collective expulsion, the prohibition of torture and ill-treatment, the use of arbitrary detention, and others.
- Governments should inform the affected population of what the state of emergency means, where it applies and for how long it is intended to remain in effect.
- As the crisis passes, it will be important for Governments to return life to normal and not use emergency powers to indefinitely regulate day-to-day life, recognising that the response must match the needs of different phases of this crisis.

Leaving no one behind

- All societies include people who are marginalised and face difficulties accessing public information and services for a variety of reasons, some of them reflecting entrenched discrimination or political divides. COVID-19 information and response efforts will need to take particular care to identify people who may be at risk of being missed or excluded, such as national, ethnic or religious minorities, indigenous peoples, migrants and refugees, older persons, persons with disabilities, or LGBTI people.

- National Human Rights Institutions and civil society can assist in identifying people who may otherwise be missed or excluded, supporting the flow of information to these communities, and providing feed-back to authorities on the impact of measures on communities.

Housing

- As people are being called upon to stay at home, it is vital that Governments take urgent measures to help people without adequate housing. COVID-19 measures for staying at home and practising social distancing should reflect that this is extremely hard for some – for example people living in overcrowded conditions, and those lacking access to water and sanitation.
- Good practices for addressing people living in inadequate housing and the homeless include providing emergency housing (including using vacant and abandoned housing units, available short-term rentals) with services for those who are affected by the virus and must isolate.
- Authorities should take particular care to prevent additional people from becoming homeless – for example as people face eviction when loss of income makes it impossible to pay mortgages and rents. Good practices such as moratoriums on evictions, deferrals of mortgage payments should be broadly replicated.
- When and where containment measures are enforced, no one should be punished because they are homeless or live in inadequate housing.

People with disabilities

- Containment measures, such as social distancing and self-isolation, need to take account of the needs of people who rely on the support of others to eat, dress and bathe.
- Many persons, including persons with disabilities, rely on home and community services. These services should support minimising risk, and States should put in place additional measures to guarantee the continuity of support for people with disabilities throughout the crisis. Should restrictions on movement impede existing family and social support networks, they should be replaced by other services.
- Access to additional financial aid will also be crucial for people with disabilities and their families falling, as many depend on services that have been suspended, and may lack the resources to stockpile food and medicine or pay for home delivery.

People in detention and institutions

- People deprived of their liberty, including in prisons, pre-trial detention, immigration detention, institutions, and other places of detention are at heightened risk of infection in the case of an outbreak. There is a high risk of contamination and social distancing difficult to achieve. Their situation should be specifically addressed in crisis planning and response.
- States should adopt special measures to ensure access to information, preventive and other health care for all persons deprived of their liberty, and urgently explore options for release and alternatives to detention to mitigate the risk of harm within places of detention.
- The situation of people with disabilities living in institutions is particularly grave. Limiting contact with families may be justified as part of emergency health measures but may result in people with disabilities being further exposed to neglect and abuse.

Information and Participation

- Relevant information on the COVID-19 pandemic and response should reach all people, without exception. This requires making information available in readily understandable formats and languages, and adapting information for people with specific needs, including the visually- and hearing-impaired, and reaching those with limited or no ability to read.
- Internet access is essential to ensuring that information reaches those affected by the virus. Governments should end any internet shutdowns, ensure the broadest possible access to internet service, and take steps to bridge digital divides, including the gender gap.
- People have a right to participate in decision-making that affects their lives. Being open and transparent, and involving those affected in decision-making is key to ensuring people participate in measures designed to protect their own health and that of the wider population.
- Medical professionals and relevant experts, including scientists, must be able to speak freely and share accurate and vital information with each other and the public. Concerted efforts should be made at the international and national levels to counter false or misleading information that fuels fear and prejudice.
- Incorporating the perspectives, voices and knowledge of women in outbreak preparedness and response is essential, including ensuring their representation and leadership roles in global, regional and national COVID-19 spaces.

Stigmatisation, xenophobia, racism

- The COVID-19 pandemic is generating a wave of stigma, discrimination, racism and xenophobia against certain national and ethnic groups. We need to work together to push back against this trend, including by referring to this disease as COVID-19, rather than using a geographic reference.
- Political leaders and other influential figures should speak out forcefully against the stigma and racism this crisis has generated and must at all costs avoid fuelling the fire of such discrimination. States should act quickly to counter rhetoric that stokes fear, and ensure their responses to COVID-19 do not make certain populations more vulnerable to violence and discrimination.
- The dissemination of accurate, clear and evidence-based information and awareness-raising campaigns are the most effective tools against discrimination and xenophobia, which feed on misinformation and fear. Additional efforts are needed to monitor incidents of discrimination and xenophobia, and responses to any incidents should be swift and well-publicised.

Migrants and Refugees

- Migrants and refugees face particular risks, as they may be confined to camps and settlements, or living in urban areas with overcrowding, poor sanitation, and overstretched or inaccessible health services.
- Migrants often face obstacles in accessing health care, including language and cultural barriers, costs, lack of access to information, discrimination and xenophobia. Migrants in an irregular situation can be unable or unwilling to access health care or provide information on their health status because they fear or risk detention, deportation or penalties as a result of their immigration status.
- States should take specific actions to include migrants and refugees in national COVID-19 prevention and response. This should include ensuring equal access to information, testing, and health care for all migrants and refugees, regardless of their status, as well as firewalls to separate immigration enforcement activities from the ability of migrants and refugees to access health and other essential services.
- International support is urgently needed to help host countries step up services – both for migrants and for local communities – and to include them in national surveillance, prevention and response arrangements. Failure to do so will endanger the health of all – and risk heightening hostility and stigma. Specific steps should also be taken to counter anti-migrant hostility and xenophobia.
- It is also vital that any tightening of border controls, travel restrictions or limitations on freedom of movement do not prevent people who may be fleeing from war or persecution from accessing safety and protection.

Social and Economic Impacts

- The right to education needs to be protected in the case of school closures; for example, and where possible, through online learning. Girls may be disproportionately affected, as many already face significant obstacles to go to school, and may now be expected to take on increased care work at home. Girls and boys may also lose access to nutritious food and other services schools often provide.
- Good practices by governments, the public and private sector, international and national organisations to alleviate both the negative socio-economic effects of this crisis should be shared.
- The occupational health and safety of those working during this crisis, particularly health workers, should be assessed and addressed. No one should feel forced to work in conditions that unnecessarily endanger their health because they fear losing a job or a paycheck.
- Immediate economic relief measures such as guaranteed paid sick leave, extended unemployment benefits and universal basic income can help safeguard against the acute effects of the crisis.

Privacy

- Health monitoring includes a range of tools that track and monitor the behaviour and movements of individuals. Such surveillance and monitoring should be specifically related to and used for public health-specific aims and should be limited in both duration and scope as required in the particular situation.

Gender

- Targeted measures to address the disproportionate impact of the crisis on women and girls are needed. Women and girls are likely to face increase care-giving roles in the home, putting them under additional stress and potentially increasing their risk of infection.
- In many countries, women may disproportionate risks in the job sector as well, where many women work in informal sector (e.g. domestic workers, nannies, agriculture or supporting family businesses) and may be the first to lose their jobs or suffer from the consequences of the crisis given that they do not have social security, health insurance, or paid leave. Many women are also dependent on accessibility and affordability of childcare, which is now decreasing, further restricting their ability to work and earn an income.
- Older women are more likely to live in poverty or with low or no pensions which may exacerbate the impact of the virus, and limit their access to goods, food, water, information and health services.

- Restrictive public health measures, including quarantines, are increasing exposure to gender-based violence, particularly intimate-partner violence and domestic violence. Support services and safe shelters for victims of gender-based violence need to be continued as a priority, including effective referrals, and ensuring the availability and accessibility of avenues to safety for victims. Information on hotlines and online services should be included in COVID-19 messaging.
- Sexual and reproductive health services should be seen as a life-saving priority and integral to the response, including access to contraception, maternal and newborn care; treatment of STIs; safe abortion care; and effective referral pathways. Efforts should be made not to divert resources away from essential sexual and reproductive health services, which would impact the rights and lives of women and girls in particular.

Water and sanitation

- Washing hands with soap and clean water is the first line of defence against COVID-19, but 2.2 billion persons lack access to safe water services. Addressing the needs of vulnerable populations, including those with inadequate access to water, is essential to ensuring success in the global struggle against COVID-19.
- Immediate measures that can help include prohibiting water cuts to those who cannot pay water bills, providing water free of cost for the duration of the crisis to people in poverty and those affected by the upcoming economic hardship.